

DE GOUDEN SCHILDPAD

Ieder jaar in dezelfde periode kwamen op een klein eiland, gelegen tussen de continenten, dieren en tovernimfen van ieder land bijeen voor een grote conferentie om met elkaar over de lopende zaken te overleggen. "Ik..." zei de slang op een druilerige ochtend die voor een kleine staat in Afrika sprak, "wil iets zeggen", en ze keek met genoegen naar de aanwezigen. "Wat nu?", de Egyptische krokodil geeuwde en wilde beginnen met het maken van één of twee nuttige opmerkingen om vervolgens tijdens de vergadering te gaan slapen. "Het probleem dat wij tijdens deze dagen moeten bespreken", siste de slang verder, " is, dat wij elkaar niet verstaan. Alleen de best opgeleiden van ons volk kunnen meer dan twee talen spreken, en nooit zijn het dezelfde talen".

De dieren die deze vraag al vaak handig hadden weten te vermijden (want het was niet fijn om over vragen na te denken waarop men geen antwoord geven kon), en die nu met hun neus op de feiten werden gedrukt, begonnen met hun voeten zenuwachtig heen en weer te schuifelen en te smoezen.

"Wat nu" vroeg de Ierse kabouter zenuwachtig, terwijl hij zijn goudpot omdraaide en ging zitten (vanwege de zeer slechte economische situatie in de wereld, zat er in de pot alleen maar een knoop). " We hebben ons tot nu toe toch prima weten te redden, niet waar?". "Dat is niet waar" merkte een schaap uit de Schotse hooglanden op, die in de plaats van het monstertje Nessie was gekomen, omdat het monstertje verkouden was. "Wij zijn niet in staat om belangrijk nieuws over te brengen. De Koalaberen in het ene deel van het regenwoud weten niet, dat het andere deel in brand staat. De vissen sterven door het vuile water dat afkomstig is uit andere landen, omdat niemand zegt, dat een oliepest op komst is. En wij, die deze conferentie houden, moeten ieder jaar loten, in welke taal wij onze besprekingen houden. Is dat jouw definitie van je te weten te redden?" Het schaap blaatte om zijn woorden kracht te verlenen. Het ging vervolgens liggen en begon weer te kauwen.

Een tijd lang werd er gezwegen, terwijl in menige kop, vooral bij de luilakken, moordgedachten tegen het onervaren schaap opkwamen. Plotseling zei op een beslissende toon een leeuw uit Arabië. "Wij moeten mijn taal nemen!" Hij hief zijn poot op en keek demonstratief naar zijn klauwen: "Omdat ik de sterkste, snelste en gevaarlijkste van ons ben, en het is een natuurwet, dat de sterkte de overhand heeft. Dan is dat probleem opgelost. Ieder leert die taal en iedereen verstaat elkaar". "O nee", merkte een hagedis op, van wie niemand wist, waar ze precies vandaan kwam, "mijn taal wordt gesproken. Ik ben het dier met de oudste stamboom. Ik stam af van de dinosauriërs en met zo'n lange geschiedenis moet ik toch wel weten, wat goed is".

Uit de menigte klonken instemmende geluiden. De hagedis wierp een minachtende blik naar de leeuw. "Waarom niet mijn taal?", schreeuwde een luide stem, om het lawaai te overstemmen. Toen een neushoorn te hulp schoot, kwam een konijntje te voorschijn. "Ik ben zeer vruchtbaar. De taal van mijn land zal het dus moeten zijn". Een hyena lachte en een zebra sloeg vervolgens met zijn hoef tegen de bek van de hyena. "Ik ben ook zeer vruchtbaar, laten wij toch mijn taal nemen", zei een muis voorzichtig. "En ik!" schreeuwde een wombat tegelijk met een antilope. "En mijn taal..." knorde een luipaard.

Al snel bleek dat elk dier, en elk land zijn eigen taal wilde voorstellen als de taal die iedereen moest leren, en dat niemand bereid was ook maar een concessie te doen ten gunste van zijn burens.

Een kleine schildpad, zij vertegenwoordigde geen land, maar slechts een eiland waar zij haar woonplaats had, hoorde het geschreeuw aan en begon, langzaam, zoals schildpadden gewoon zijn te doen, naar de vergadering te kruipen. Nadat zij daar was aangekomen, koos zij de hoogste rots in de buurt en begon naar boven te klimmen.

"S T I L T E". Een enorm gebrul liet de dieren beven en iedereen staarde plotseling gebiologeerd naar een kleine vlek op een grote steen. De schildpad lachte tevreden en prees zichzelf gelukkig, dat haar stem zo luid was. "Ik denk", zei zij met een luide stem, "ik heb de oplossing voor uw probleem". Opnieuw lachte de hyena, maar hij hield nog net op tijd zijn poot voor zijn pijnlijke mond, zodat hij een tweede slag kon afwenden.

"Waarom niet een nieuwe taal maken?" vervolgde de schildpad. "Waarom niet een taal die gemakkelijk te leren is en gemakkelijk is uit te spreken voor alle dieren op de wereld? Een taal waarmee geen land in het nadeel is en niemand wordt bevoordeeld?" Ze keek naar de dieren beneden haar die haar verbaast aankeken, terwijl zij hoopte dat ze haar voorstel zouden aannemen. "Maar hoe...", begon de leeuw langzaam en mokkend, "maken wij deze taal?" De schildpad maakte een triomfantelijke beweging met haar poot, want tijdens de lange kruptocht naar de vergadering had zij tijd genoeg om er goed over na te denken.

"Ik leg het u uit", begon ze, en sprak vervolgens urenlang. Hoe meer ze vertelde en uitleg gaf over de taal, hoe enthousiaster de dieren werden over haar idee. "Grandioos" constateerde de krokodil. "Prachtig" zei de leeuw. "Wij moeten haar belonen", was de Ierse kaboutervan mening. "Natuurlijk!" zeiden de dieren met instemming, "maar hoe?"

"Ik geef de beloning wel!" zei een krachtige stem uit de menigte en de Hollywood-fee uit Amerika zweefde naar boven, naar de steen, waarop de schildpad zat. Zij hief haar toverstaf op, sprak een paar toverwoorden en een gouden regen stortte over de kleine taalontdekker heen, net zolang totdat zij van top tot teen volledig in goud gehuld was.

"Jij hebt ons geweldig geholpen en je mag aan iedere vergadering deelnemen", zei de fee en de menigte beneden klapte instemmend. "Niets te danken, niets te danken", de fee maakte een buiging en vloog weer terug naar haar plaats. Maar de schildpad, boven op haar steen, glimlachte en vond dat zij al met al zeer tevreden over zichzelf kon zijn.

Een waar gebeurd verhaal van Katharina von Radziewsky, Juni 2003, vertaald door Rudi Haberland en Rudolf Swart.